

Хомут

Степан Руданський

Возив мужик на ярмарок
Жидів цілу фуру...
Назад йому довелося
Везти одну Суру...

Як на збитки мужикові
Сура уродлива!..
Молоденька і тлустенька,
Сама чорнобрива...

Підсів мужик до жидівки,
Жарти починає.
А жидівка, псяча віра,
Чортом поглядає.

Відсувається небога...
Нічого діяти!..
“Почекай же, псяча віро,
Сама мусиш дати!..”

Їде собі помаленьку:
Чорний ліс синіє!..
Ще далеко до коршомки,
А вже вечоріє...

Смерклось добре, кругом темно,
Середина лісу:
“Да куди я, — мужик каже, —
Поїду у біса!..”

Звернув набік, з воза злазить,
Коня випрягає...
“Що то? герсти... ночувати?..” —
Жидівка питає.

Як згадала Сура вовка,
Живцем помирає.

А мужик собі байдуже —
Коня випрягає...

Випрягає, вклав до воза,
Сам лягає спати...
Положився й починає
Суруню лякати...

Кинув хомут за корчами,
За лиця тримає...
Що потягне — шелесь-шелесь!
Сура помирає...

Далі каже: “Чоловічку,
Голубе мій, брате!
Візьми мене, чоловічку,
Коло себе спати!..”

“Та що вже, — мужик каже, —
Робити з тобою!..
Забирай свої манатки,
Лягай ізо мною...”

Лягла Сура коло нього...
Стало ніби тихо!..
Далі знов межі корчами
Шелепає лихо!..

Аж під свиту мужикові
Сура підлізає...
Мужикові того й треба —
І сам накриває...

Кинув лиця, обняв Суру,
Мацає увсюди!..
Стали в Сури помаленьку
Підійматись груди!..

Обнімає мужик Суру...
А Сура цілує...
Спустив руку до спідниці —

Сура як не чує...

Піднімає помаленьку
Спідниці в небоги...
А небога — ані слова —
Розкладає ноги...

Крешить мужик жидівочку,
Справи дотирає...
А жидівка щораз лучче
Йому випинає...

Накрешився, не злізає...
Так і спочиває...
Його Сура і руками,
Й ногами тримає...

Лежить мужик, не злізає...
М'яко спочвати...
Відпочив, як на перині,
Та й почав казати:

“Ти думаєш, що ми справді
Тут межи вовками?..
То мій хомут так шелестів
Помежи корчами!..”

“То хомут був?.. Ох які ви
Розумнії люди!..
Ану, ну, нехай, Іванцю,
Іще хомут буде!..”